



Meni se sve dogodilo kao iznenađenje »jednog lijepog dana«, kad je nastavnik u prvom razredu gimnazije – imao sam petnaest godina – pročitao i protumačio prvu stranicu Evandjelja svetog Ivana. [...] »Riječ ili Bog ili Onaj po kome sve postoji tijelom postade«, rekao je, »zato ljepota tijelom postade, dobrota tijelom postade, pravda tijelom postade, ljubav, život, istina tijelom postade; Bitak nije u platonskom svijetu ideja, postao je čovjekom, jedan od nas«. [...] To je sve. Zbog toga je moj život od rane mladosti bio doslovno opsjednut time; bilo kao spomen koji je neprekidno zaokupljao moje misli, bilo kao poticaj da dam novu vrijednost svakodnevnoj banalnosti. Nijedan trenutak od tada nije za mene više bio banalan. [...] Kad se tako dogodi »jedan lijepi dan« i iznenada vidimo nešto prekrasno, nemoguće je to ne reći prijatelju pored sebe, nemoguće je suzdržati se da ne počnemo vikati: »Pogledaj tamo!« Tako se dogodilo.

Luigi Giussani

Još kao vrlo mlad, s tek petnaest godina, don Giussani je bio kao gromom pogođen otkrićem misterija Krista. On je shvatio – ne samo umom nego i srcem – da je Krist središte u kojem je sjedinjena cijela stvarnost, da je on odgovor na sva ljudska pitanja, ispunjenje svake želje za srećom, za dobrom, za ljubavlju, za vječnošću, koji su prisutni u čovjekovom srcu. Zadivljenost i privlačnost tog prvog susreta s Kristom nisu ga više napustili. Kao što je na njegovu pogrebu rekao tadašnji kardinal Ratzinger: »Njegov pogled i njegovo srce uvijek su bili upravljani Kristu. Na taj je način shvatio da kršćanstvo nije intelektualni sistem, skupina dogmi, moralizam, nego da je kršćanstvo susret, povijest ljubavi; ono je događaj«. To je korijen njegove karizme. Don Giussani je privlačio, uvjeravao, obraćao srca, jer je drugima prenosio ono što je nakon svog osnovnog iskustva nosio u sebi: žarku ljubav prema čovjeku i žarku ljubav prema Kristu kao ispunjenju čovjeka.

Papa Franjo